

Schilderingen Monnie Paashuis bij therapeuticum Aquamarijn

De "blauwen", vooral op de eerste etage

Mijn interesse in het kleine en het grootse, eenvoud en complexiteit, van materie en kosmos, de verhouding hier tussen en de inwerking op elkaar, is op verschillende manieren in mijn werk terug te vinden.

Een aantal jaren heb ik vooral met blauw gewerkt, ultramarijn, indigo en kobalt.

Blauw is ijl, schept ruimte, is transparant, is wenkend naar de kijker om degene mee te nemen. Blauw voegt zich tot evenwicht zodat schilder en kijker kunnen opgaan in iets dat we wellicht een vleugje eeuwigheid kunnen noemen. Voegend en tegelijkertijd respect afdwingend.

Terwijl ik met blauw werk herinner ik mezelf en naar ik hoop de kijker aan het geestelijke thuisland.

Ik was nooit van plan het onderzoek naar blauw te verlaten, maar heel onverwacht, deed ik het toch.

Tweede etage, met uitzondering van de twee "blauwen"

De inwendige noodzaak het kwetsbare te beschermen kwam onverhoeds terecht in mijn schilderijen. De schildering werd zachter, meer in opbouw. Het doet denken aan incarneren, aan de overgang van het onzichtbare, het geestelijke naar het kwetsbare zichtbare toe. Subtiële kleurverschillen, omhulling, onthulling, een transparante vrucht met leven erin. Komt het nog? Of is het er geweest? Het beeld lijkt te gaan bewegen, het ademt leven.

In het levende, wevende, in het kwetsbare en de inwendige kracht, voel ik ook de verwantschap met dood. Leven en dood, beide vol geheimen, het licht dat wij zijn en ons omringt. Door vorm en schoonheid hoop ik op te roepen tot verwondering, bezinning, respect, hoop en zorgvuldig handelen.

Monnie Paashuis

Als kind groeide ik op met de rijkdom van en liefde voor natuurlijk materialen, kleur en toegepaste kunst. Ik herinner me mijn ouders; ieder vrij moment bouwend aan hun leven door het maken van tapijten, kleren, borduursels, baksels en brood en zelfontworpen boekenkasten, tafels, erkers, muurtjes, trappen, lampen en meer. De werkplaats van mijn vader en broertjes, de keuken van mijn moeder en ons dochters, de naai-hoek en alle hoeken en gaten in het huis waar "gemaakt werd en het werk kon blijven liggen", getuigden van een ambachtelijk leven en voornamelijk traditionele rolverdeling. Ik speel binnen met de naaidoos, de knopendoos, de veelkleurige strengetjes zijde en lapjes en buiten met water, zand, modder, steentjes, blaadjes, takjes, etc. Altijd met mijn niet te stuiten verbeeldingskracht, bewegend, zingend, verwonderd en met eerbied. Op het zelf geknutselde brommertje die ik van mijn broertjes kreeg knor ik naar de middelbare school, gereedschapstasje wekelijks nodig en bij de hand.

De verwantschap met bijv. het Bauhaus ligt voor de hand. Paul Klee was onze "huis"-schilder. Ernaast was en is er de behoefte op andere wijze, meer direct van betekenis te zijn voor de wereld, voor mensen in deze wereld. En zo heeft mijn leven zich afgespeeld tussen concentratie op het kunstzinnige en op de (ped-)agogiek. Soms werkend in de gezondheidszorg en met kinderen, soms en de laatste 12 jaar als professioneel beeldend kunstenaar.